



Lakat T. Károly: Kell ott fenn egy Császár – 3.

2013 február 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

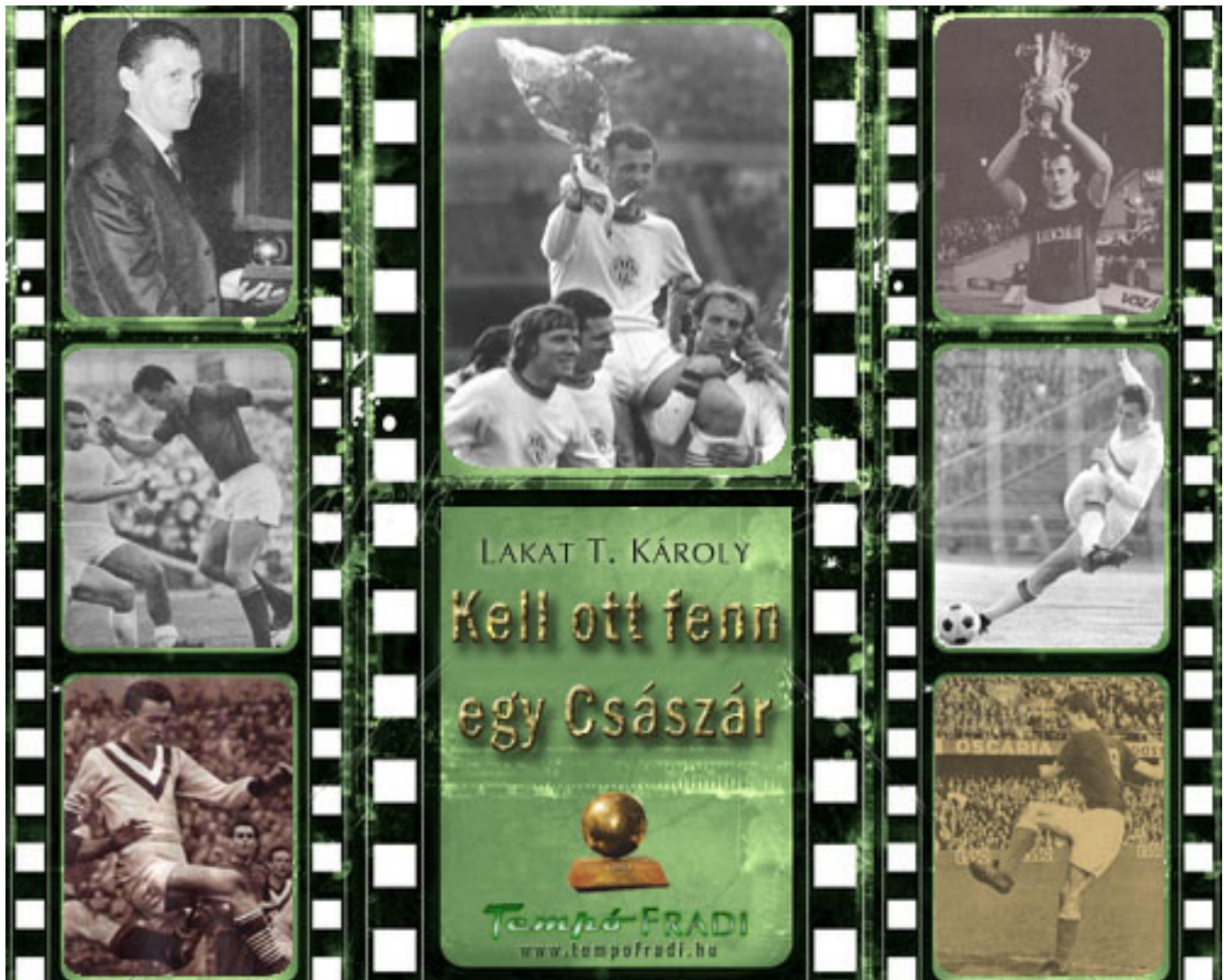
{...} a zöld-fehérek újonca Albert Flórián élete els? NB I-es bajnoki meccsén kétszer is a hálóba talált. Ilyen bemutatkozás csak a mesében, meg a Fradiban létezik.{...}

Két gól a Diósgyőrnek, s a nép már zsenit kiált!

1958 koronás esztendő volt Albert Flórián életében. A januárt ugyan még „csak” az ifi válogatottban kezdi, ám a Képes Sport már az ő fotójával illusztrálja a luxemburgi UEFA tornára készülő csapat előkészületi mérkőzését: Ifjúsági válogatott – Bp. Petőfi 6:2.

A képaláírás: „Albert sokszor meglepő eleganciával csapta be ellenfeleit...”.

A mondat önmagáért beszél: akkoriban még meglepő volt, hogy a Fradi ifi centere elegánsan futballozik. Később évtizedeken át védjegyévé vált ez a bizonyos elegancia, ami adódott magasságából, testtartásából, még a futball közben is nyugodtan arisztokratikusnak mondható megjelenéséből és mozgásából. Soha nem volt elesett, nem volt törődött, nem volt magába roskadt, nem látszottak rajta belső kínok és gyötrelmek. Az a nagy igazság, hogy már ifi korában is „császári” stílusban futballozott. Voltak, akik ezt pökhendistílusnak tartották. Ebben sem volt igazuk.



A senki máséval össze nem téveszthető alberti-stílus nem pökhendi volt, csak a végéig kiszámított és a legprecízebben megtervezett. Sem az ifiben, sem Aranylabdásként soha nem rohant fel és alá a pályán, mint egy fékevesztett bűgőcsiga, nem úgy akarta magát eladni a közönségnek, hogy „ha kell, meghalok a pályán”, ezzel szemben, szinte lépésről lépésre kiszámítottan mindig annyit tett meg a labdával és a labda felé, amennyit az adott játéksituáció feltétlenül megkövetelt. A komputerről akkor még nem is álmodott a világ, ám az ő mozgását a pályán, mintha egy komputer-zseni tervezte volna meg mérkőzésről mérkőzésre. Soha nem tnt fel a pálya minden pontján (szerintem úgy játszott végig a pályafutását és úgy futott be világra szóló karriert, hogy egyetlen egyszer sem fordult meg a jobb vagy a balhátvéd helyén; annak ellenére, hogy zseniálisan fejtelt, az ellenfelek szögleteinél nem ékelődött be saját védőtársai közé a háritás szándékával...) élet-, és játéktere a felezővonalától az ellenfél alapvonaláig tartott.

Azon belül is, mint azt később egy nagy visszhangot kiváltó interjújában elmondta: a 16-os és környéke volt a világa.

Azon a bizonyos januáron még meglehetősen messze volt álmai megvalósulásától, az NB I-es bemutatkozástól. Amikor éppen az ifi válogatott tagjaként azon a bizonyos Bp. Petőfi elleni meccsen volt elegáns, a Ferencváros első csapata is edzőmeccset játszott, s talán nem érdektelen, hogy milyen összeállításban, hiszen közéjük kellett valahogy beférkőznie. A Horváth – Thomann, Mátrai, Hruby – Gerendás, Dékány – Dálnoki, Orosz, Friedmanszky, Vilezsál, Fenyvesi összeállítású Fradinálfinomán szólva is tart számon jó néhány sokkal jobbat a klub történelme. Flóri számára mégis ez volt akkor a bevehetetlen tizenegy. Kit tud majd innen kiszorítani? Kiváltképp úgy, hogy mint az a fentebbi „stílusgyakorlat” leírásából talán mindenki számára kiderült: ezt nem lehetett akár 6-7 poszton is a csapatban elképzelni, vagy számításba venni. A minden ízében remek Orosz Pál, a gólgyártás tekintetében sztahanovistának számító Friedmanszky Zoltán és az elnyehetetlen, meg amúgy is Fradi-ikonnak számító Vilezsál Oszkár posztja, a jobb- és balösszekötő, no meg természetesen a centeri beosztás jöhetett csak szóba.

Mit mondjak, a védelemben, a fedezetsorban, vagy a széleken összehasonlíthatatlanul könnyebb lett volna a dolga. Egyelőre nem is tudott az első csapat közelébe kerülni, élte hát a reményteli nagy tehetségek voltaképpen boldog életét. A sportimádó magyarokkal együtt örült annak, hogy a Sportcsarnokban megrendezett asztalitenisz EB-n, női egyesben Kóczián Éva, vegyes párosban pedig a Lantosné, Farkas Gizi (az Aranycsapat remek balhátvédjének, Lantos Mihálynak a felesége) – Berczik Zoltán kettős Európa bajnokságot nyert, sőt egy tehetősebb gimnáziumi osztálytársánál, akiknek már volt televíziójuk az első televíziós sportközvetítést is megcsodálta. Jelesül a pozsonyi m?korcsolya EB-t, ahol utóljára lépett jégre a remek Nagy testvérpár.

A Puskinban, a Május 1-ben, a Munkásban, a Hunyadiban, a Táncsicsban és az Alkotmányban (ezek a premiermozik közé tartoztak) akkor mutatták be „A tettes ismeretlen” című filmet a még gyereklánynak számító, de már akkor gyönyörű Moór Mariann főszereplésével; az MLSZ akkor költözött legendás székházába, a Népköztársaság útja 47 szám alá, amely aztán hosszú évtizedeken át a magyar futball otthona maradt; a Népstadionban akkor állították fel a szobrokat, amelyek arról híresültek el, hogy az általuk körbezárt fél futballpályányífüves területen melegítettek mindig a kettős rangadók résztvevői. Az év nagy sporteseménye mégis a svédországi labdarúgó-világbajnokság volt, amelyről Albert Flórián (kivételes tehetsége ide, meglepő eleganciája oda) álmában sem gondolhatja, hogy egészen 1970-ig az utolsó olyan világvilágjáték lesz, ahol nem játszik jelentős szerepet! A magyar futball kezdi kiheverni az 1954-es elveszített világbajnoki döntő közvetlen sokkját. Már túl vagyunk az 1956-os, ahogy akkoriban mondták „eseményeken”.

Az Aranycsapat a múlté. Puskás a Real Madridban, Kocsis és Czibor a Barcelonában játszik, a berni ezüstérmesek közül négyen (Grosics, Bozsik, Budai, Hidegkúti) kapnak helyet a Baróti-Lakat-Sós hármas dirigálta világbajnoki csapatban. Az élet néha egy örült zsigás módjára keveri a lapokat, így történik, hogy a svédországi vb-n, június 15.-én 4:0-ra verjük Mexikót, közben Budapesten június 16.-án kivégzik Nagy Imrét, 17.-én 2:1-re kikapunk Walestől, ami azt jelenti: számunkra a világbajnokság véget ért; 18.-án az Urániában bemutatják a „Szállnak a darvak” című szovjet filmet Tatjana Szamojlovával és Alekszej Batalovval; a Magyar Jégrevű augusztus 20.-ára nagyszabású jégparádét hirdet a Népstadionba (!), a Nagy testvérpár, Czákó György, Kuharovicz Miklós és Jurek Eszter részvételével.

A belépőjegy ára: 25 forint.

A fenti eseményeknek az égvilágon semmi, vagy éppen nagyon is sok közük van egymáshoz. Legyen így, vagy úgy, az biztos: hűsünk, Albert Flórián nagyjából ilyen eseményektől körülölelten végzi el a Madách gimnázium harmadik osztályát. Az év szeptemberében Diósgyőrben, mint az ifi válogatottból kirobbanthatatlan törzstag játszik egy meccsen a Szovjetunió fiataljai ellen, amelyet ugyan a vendégek nyernek 2:1-re, ám a másnapi sportlapban ez áll: „A Diósgyőrben szerepelt fiataljaink között azért van néhány sokat ígérő, tehetséges játékos is (Landira, Kövesre, Menczelre, Kovács II-re és Albertre gondolunk), akik ha megfelelően foglalkoznak velük, valódi utánpótlásai lehetnek a nagyválogatottnak!”. Életében először ebben a cikkben emlékeznek meg róla, mint majdani, lehetséges válogatott futballistáról, ami kétségkívül remek dolog, sőt magasztos érzés lehetett számára. Kiváltképp úgy, hogy még az NB I-es bemutatkozása sem történt meg.

Pedig a Fradi akkoriban minden, csak nem remek. A bajnokságot az MTK nyeri, az Üllői útiak leginkább azzal t?nnek ki a mezőnyből, hogy szabályos zöld színű, galléros, gombos, utcai inget hordanak mez gyanánt a bajnoki találkozóikon. (Ugyanebből a típusból és fazonból volt hófehér is.) Az 1958/59-es bajnokság 7. fordulójában sem remekelnek különösebben, a 7. fordulóban a Vasas Mathesz Imre góljával 1:0-ra veri a Horváth – Forgács, Mátrai,

Berta – Vilezsál, Dékány dr. – Dálnoki, Orosz, Friedmanszky, Borsos, Fenyvesi összeállítású Fradit, s miután a csapat a 6. helyre zuhan vissza a táblázaton, az edző Tátrai Sándor is érzi: radikális változásra van szükség. Így jön el Albert Flórián életében az oly fontos dátum: 1958. november másodika! Újra kettős mérkőzés a Népstadionban: a Vasas és a Győri ETO 0:0-ra végez egymással, jöhet a fűmeccs. Ferencváros – Diósgyőr. A Vasastól elszenvedett vereség és a 6. hely hatására Tátrai edző alaposan átszervezte a csapatot. Horváth maradt a kapuban, kimaradt a jobbhátvéd Forgács és Kiss III került a helyére. Mátrai és Berta túléltek aviharos napokat, miként a fedezetsorban Vilezsál is, de neki ezúttal nem Dékány dr., hanem Győri-Kiss lett a párja.

A csatársor jobbszélére Dálnoki helyett Rákosi(...) került, Orosz maradt a jobbösszekötő, kikerült a csapatból Borsos, Friedmanszky húzódott ki középről balösszekötőbe, Fenyvesi játszott újra balszélsőt. No, de ki volt a center? Ki volt az új középcsatár? Kié lett az oly sok legendás előd viselte 9-es számú zöld fehér mez? Igen, a meccs napján éppen 17 éves és 47 napos Albert Flóriáné! A Diósgyőr a maga Tóth – Werner, Szigeti, Jakobi – Solymosi, Paulás – Iván, Csányi, Papp, Fekete, Matisz összeállítású csapatával ezen a vacogatóan hideg novemberi délutánon nem sokat tudott a meccshez hozzá tenni.

A Ferencváros 3:1-re nyert. Rúgott gólt Rákosi, s a diósgyőri Csányi is, de az igazi szenzációt az jelentette, hogy a zöld-fehérek újonca Albert Flórián élete első NB I-es bajnoki meccsén kétszer is a hálóba talált. Ilyen bemutatkozás csak a mesében, meg a Fradiban létezik, meg persze máshol is, csak arról nem nagyon szoktak regélni.



(fotó: Képes Sport)

Flóri egyik gólja amolyan tipikus alberty, közvetlen közlepről bepofozós gól volt, a másik viszont rendesen meghihlette a Képes Sport tudósítóját, aki miután elszörnyülködött azon, hogy a Vasas-Győr meccsen a győri Pió Imre milyen ügyetlenül rontott el egy helyzetet, így folytatta: „... mennyivel másként csinálta mindezt másfél órával később Albert! 50 méteres, okos, higgadt, körültekintő vágta után el Solymosi mellett, el Tóth mellett is, s aztán könnyed kis pofozás a csüddel. Olyan nyugodt gól, hogy az egy 17 éves játékosról szinte szégyen is...”.

Az ösfradisták persze a fellegekben jártak. Megérezték: imádott csapatukba ezen a mérkőzésen megérkezett valaki, akinek talentumát nem lehet senki mással azonos mércével mérni. Egy zseni bújt a 9-es számú zöld mezbe, egy olyan kivételes egyéniség, aki történelmet ír majd zöld-fehérben. Arra persze él ember nem gondolt a voltaképpen játszadozva megnyert 3:1-es mérkőzés után, hogy ez a „Flóri gyerek” egyszer majd Aranylabdás lesz, az angolai vb-n lefutballozza a pályáról a brazilokat, mi több: stadiont fognak elnevezni róla. Ezek már a Flóri

bónuszai voltak.

Kellér Dezs? sem tudta, hogy valaki már javában írja a jöv? éviszilveszteri konferansziéjának záró poénját.

A poén Albertr?l szólt. Meg Albertfalváról. Kellér szerint utóbbit az el?bbir?l nevezték el...

Lakat T. Károly

www.tempofradi.hu - A Flag Polgári Magazin partnere



Ajánló